

เรารักคุณ
รักโลก
หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษจากบอนายาเตา

ตรา ♡ ใน ดวงกาล

พิรุณปรียา

ตราหัวใจในดวงกาล

โดย : พิรุณปริยา

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง
ดัดแปลงวีดิทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ :

978-616-64386-0-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ธันวาคม 2566

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

พิรุณปริยา,

ตราหัวใจในดวงกาล .--กรุงเทพฯ : สีน้, 2566. 476 หน้า

1.นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-64386-0-4

พิมพ์ที่

บจก. เอดับบลิวพี บิวเดอร์ (สำนักงานใหญ่)

จัดพิมพ์ และ
จัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สีน้ำ

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

โทรศัพท์ 065-7891288

www.watercolorpublishing.com

watercolorpublishing@gmail.com

ราคา 439 บาท

(เกษกคุณ ++ ักขโลก หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษขนอมสาธตา)

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
พิสูจน์อักษร
จัดรูปเล่ม
ออกแบบปก

วิฑิต ไสยนิตย์
ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์
ธนพร ภูนวงค์
รัชยา ศรศิลป์ , ธนพร ภูนวงค์
หัสติน เวททำ
Water design

คำนำสำนักพิมพ์

‘ตราหัวใจในดวงกาล’ เป็นผลงานประพันธ์ของนามปากกา **‘พิรุณปริยา’** นิยายความรักของคนสองคนที่แทบเป็นไปไม่ได้ ในเมื่อคนหนึ่งอยู่ในโลกปัจจุบัน ส่วนอีกคนกลับอยู่ในโลกที่ย้อนกลับไปมากถึง 48 ปี ในช่วงปีพุทธศักราช 2518 ภาวะช่วงสงครามเวียดนาม ทางอเมริกาได้ส่งกองทัพอากาศและนาวิกโยธินเรือบรรทุกเครื่องบินให้เข้ามาช่วยเหลือชาวเวียดนามใต้ ไม่ให้ถูกคุกคามจากพวกคอมมิวนิสต์

และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ ดาวระมิงค์ และ นาวิกโยธินเรือบรรทุกเครื่องบินมีโอกาสได้ติดต่อสื่อสารกันทางจดหมายผ่านกล่องดนตรี จากความสัมพันธ์ทั่วไปกลายเป็นความรักอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งที่ทั้งคู่ต่างก็รู้ว่าความรักในครั้งนี้จะไม่มีวันเป็นไปได้อีก แต่พวกเขาก็เลือกที่จะมอบความรักให้แก่กันและกันบนเส้นทางคู่ขนาน

สุดท้ายแล้วจุดจบ ความรัก ของคนทั้งสองจะเป็นอย่างไร จะมีใครหรืออะไรมาทำให้เขาทั้งสองสมหวังในรักหรือไม่ ร่วมลุ้นไปด้วยกันกับ **ตราหัวใจในดวงกาล** ในหน้าถัดไปพร้อม ๆ กัน

สำนักพิมพ์สีน้ำขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้ให้การสนับสนุนอุดหนุนหนังสือเล่มนี้ไปอ่าน มีความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า นิยายเรื่องนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านมีความสุขและยิ้มไปกับผู้เขียนนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

สำนักพิมพ์สีน้ำ
พฤษภาคม 2566

คำนำนักเขียน

“รักทางไกลสามารถไปกันรอดจริงหรือ?” สมัยนี้ใคร ๆ ก็อาจจะตั้งคำถามกันเยอะ เนื่องด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีด้านการสื่อสารที่มีความทันสมัยมากขึ้น ทำให้ไม่ว่าจะเป็นการโทรหา ส่งข้อความแชท หรือ วิดีโอคอลเพื่อจะเห็นหน้ากันทางไกลก็ยังทำได้สำหรับเหล่าคู่รักที่อยู่ห่างไกลกัน แม้จะอยู่คนละผืนน้ำ คนละแผ่นฟ้า คนละแผ่นดินที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรม โลกที่เคยแคบพล้นถูกเชื่อมโยงให้เข้าหากันง่าย ๆ ได้ด้วยความทันสมัยของระบบเทคโนโลยี แต่ความยากนั้นคือการสร้าง “ความมั่นคงในรัก” ให้เชื่อมโยงอย่างแน่นแฟ้นกันตลอดไป เพราะรักทางไกลย่อมจะมีข้อจำกัดด้านการแบ่งเวลาให้กันหรือการสานความสัมพันธ์ค่อนข้างเยอะ และยังต้องรับให้ได้กับคำพูดของคนรอบตัวที่คิดว่า คุณกับเขาคงไม่สามารถอยู่กันได้นานอีก

ฉะนั้นการเข้าใจภาระหน้าที่และเป้าหมายของคนรักที่ต้องแบ่งให้ผู้อื่นและคนรักอย่างเราจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก แม้อุปสรรครักทางไกลจะเยอะ แต่หากเรารักกันด้วยความเข้าใจสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันได้ และมุ่งเน้นการให้ต่างฝ่ายเป็นแรงผลักดันของชีวิตก็จะทำให้ความรักของคุณมีแต่ความสุขจนกลายเป็นรักแท้ที่ไม่แพ้ระยะทางได้ เหมือนกับความรักของคู่พระนางในนิยายเรื่อง “ตราหัวใจในดวงกาล” เล่มนี้ที่ชีวิตของชายหญิงสองคนซึ่งแตกต่างกันทั้งเป้าหมายชีวิต ภารกิจ ปมเบื้องหลัง ภาษา เชื้อชาติ และ “กาลเวลาที่อยู่ห่างกันถึง 47 ปี” กลับถูกลิขิตให้มารู้จักกันผ่าน “กล่องดนตรีโบราณ” ที่เป็นสื่อ นำจนกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้หัวใจสองดวงซึ่งโยเยหาความรักและคนที่เข้าใจมาโดยตลอดได้ตราตรึงกันโดยไม่รู้ตัวผ่านการเรียงร้อยถ้อยคำอักษรที่ต่างบรรจงเขียนกันกรองจากความรู้สึกมากมายมอบให้อีกฝ่ายที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

โดยผู้เขียน “พิรุณปรียา” ก็ได้นำเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของสงครามเวียดนามที่ผู้คนพูดถึงกันน้อยมาเป็นจุดสำคัญที่น่าลุ้นในอีกฝั่งกาลเวลาที่พระเอกใช้ชีวิตอยู่ด้วย เพื่อให้ตอบใจทยอยคนที่ชื่นชอบการลุ้นระทึกไปกับการเจาะลึกสาระสำคัญของเหตุการณ์ใหญ่ในอดีตที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของเวียดนาม และ ภารกิจเหนือน่านฟ้าของทหารอากาศที่ไม่ว่ายุคสมัยจะเปลี่ยนผ่านมานานแค่ไหน ทหารอากาศทุกประเทศก็ยังคงมีบทบาทร่วมมือกันปกป้องแผ่นฟ้าจากผู้รุกรานเสมอ

ดังนั้นแม้คุณจะเคยดูภาพยนตร์ ซีรี่ย์ หรือนิยายที่คนต่างกาลเวลาสองคนคุยกันผ่านสิ่งของมาแล้วหลายเรื่อง แต่นิยาย “ตราหัวใจในดวงกาล” ที่อยู่ในมือคุณตอนนี้จะเป็นนิยายเรื่องแรกที่มีรายละเอียดของเหตุการณ์สำคัญสองห้วงเวลาที่พิเศษออกไปจากเรื่องอื่นแน่นอน อีกทั้งยังเปิดมุมมองใหม่ ๆ หลากหลายมุมให้คุณได้เข้าใจคุณค่าของชีวิตมากขึ้นด้วย

สุดท้ายนี้สามารถเข้ามาพูดคุย และติดตามผลงานของนักเขียนในสื่อโซเชียลต่างกันได้ ขอบพระคุณค่ะ

Facebook : <https://www.facebook.com/manphonwriter>

พิรุณปรียา
พฤษภาคม 2565

สารบัญ

บทนำ	8
ตอนที่ 1	18
ตอนที่ 2	29
ตอนที่ 3	42
ตอนที่ 4	55
ตอนที่ 5	71
ตอนที่ 6	84
ตอนที่ 7	96
ตอนที่ 8	108
ตอนที่ 9	123
ตอนที่ 10	136
ตอนที่ 11	146
ตอนที่ 12	161
ตอนที่ 13	178
ตอนที่ 14	189
ตอนที่ 15	204
ตอนที่ 16	215
ตอนที่ 17	233
ตอนที่ 18	245
ตอนที่ 19	256
ตอนที่ 20	268
ตอนที่ 21	285
ตอนที่ 22	295
ตอนที่ 23	309
ตอนที่ 24	320
ตอนที่ 25	340

ตอนที่ 26	356
ตอนที่ 27	370
ตอนที่ 28	384
ตอนที่ 29	399
ตอนที่ 30	423
ตอนที่ 31	433
ตอนที่ 32	449
บทส่งท้าย	467

บทนำ

แรงสัมผัสของล้อเครื่องบินลำใหญ่ที่ตะบันพื้นรันเวย์ทำให้ดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่สวยของหญิงสาวเปิดขึ้นอย่างช้า ๆ ภาพแรกที่เธอเห็นนอกหน้าต่างในขณะที่เครื่องกำลังลดความเร็วในการเคลื่อนตัวคือเครื่องบินของสายการบินมากมายที่จอดนิ่งเรียงรายกัน มือเรียวหยิบแว่นกันแดดสีขาในกระเป๋าถือบนตักออกมาสวมและมองภาพเหล่านั้นด้วยความเลือนลอยอยู่ไม่นานจนจบจนมีเสียงประกาศของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินให้ผู้โดยสารลงเครื่องได้ ร่างบางในชุดเดรสสีดำจึงลุกขึ้นมาสำรวจสิ่งของเพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ลืมอะไรก่อนจะเดินไปยังประตูเครื่อง ทว่าในขณะนั้นเองเสียงตื่นเต้นดีใจของหญิงสาวชาวไทยสองคนก็ได้ดังแทรกมาจากด้านหลังทำให้หญิงสาวชะงักเล็กน้อย

“ไม่ได้กลับบ้านมาเดือนนึงแล้ว คิดถึงอาหารไทยสุด ๆ เลย”

“แหม ทำเป็นพูดไป เมื่อสัปดาห์ก่อนเรายังไปร้านอาหารไทยในลอนดอนอยู่เลย”

“โอ้! ร้านอาหารไทยในอังกฤษหรือ รสชาติไม่ได้ครึ่งของร้านข้าวแกงทั่วไปในบ้านเราด้วยซ้ำ”

“ชมซะขนาดนี้ งั้นเราไปหาร้านข้าวแกงอร่อย ๆ กินกันเลยมั้ยล่ะ?”

“ไม่ต้องหรอก ตอนนี่แม่ฉันคงเตรียมอาหารสุดโปรดของลูกสาวไว้ชุดใหญ่ ทั้งแกงพะแนง ข้าวปลาดุก และอีกหลายเมนูเลย พูดแล้วก็อยากกินเสียเดี๋ยวนี้”

“ลูกรักจริงนะจะตัวเธอ เห็นที่ฉันคงต้องขอกลับไปฝากท้องด้วยแล้วมั้ง”

“แน่นอนคะคุณแม่”

ผลของพิภพสนทนาของสองสาวได้ไม่นาน หญิงสาวก็ลอบถอนหายใจก่อนจะรีบเดินผ่านประตูเครื่องบินออกไปอย่างรวดเร็วเพื่อบังคับตัวเองไม่ให้รู้สึกหงุดหงิดกับสิ่งที่มากระทบจิตใจตัวเองมากเกินไปกว่านี้

แต่ดูเหมือนว่าหญิงสาวจะคิดผิดเมื่อหาเรื่องสวयของตัวเองก้าวอย่างว่องไวผ่านเกตมาแล้ว เสียงดังทั่วทุกสารทิศของผู้โดยสารหลากหลายเชื้อชาติและสภาพแวดล้อมรอบกายของทางเดินอันกว้างใหญ่ในสนามบินไทยที่แม้จะเป็นคนละสนามบินกันกับในอดีตที่เธอเคยมา แต่ด้วยหลายอย่างที่เหมือนกันทำให้เธอหวนกลับไปนึกถึงภาพของเด็กผู้หญิงวัยหกขวบเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนที่เธอแต่ร้องไห้เสียงดังลั่นพลางพยายามแกะมือใหญ่ของผู้เป็นลุงที่กำลังพาเธอเดินไปยังเกตที่อยู่ไม่ไกล ภาพสุดท้ายที่เด็กน้อยเห็นคือพ่อแม่ที่พากันหันหลังเดินจากไปอย่างช้า ๆ ไม่แม้แต่จะรับฟังเสียงร้องเรียกของลูกตัวเองเลยสักนิด น้ำที่เธอคลอเต็มดวงตาของเด็กน้อยในวันนั้นวันนั้นมันได้ถูกแทนที่ด้วยความนิ่งสงบจนดูไร้อารมณ์ของหญิงสาวอายุยี่สิบสี่ปีในวันนี้ไปเสียแล้ว

หลังจากที่เดินมาถึงบริเวณจุดนัดหมายพร้อมกระเป๋าลากไปใหญ่ได้ไม่นาน หญิงสาวก็เห็นชายวัยกลางคนในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำเดินเข้ามาหาเธออย่างรวดเร็วก่อนจะหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งขึ้นมาดูสลับกับมองใบหน้าสวयอีกครั้งและเก็บมันลงไปในที่สุด

“คุณหนูดาวระมิงค์ไช้มัยครับ? ลุงกำลังรอคุณอยู่พอดี มาตรงเวลาเป๊ะเลย” ชายวัยกลางคนกล่าวขึ้นกับร่างบางตรงหน้าด้วยรอยยิ้มที่แสดงถึงความเป็นมิตร

“ใช่แล้วค่ะ คุณคงเป็นลุงสันติไช้มัยคะ?” ดาวระมิงค์กล่าวพร้อมกับสวัสดีอีกฝ่ายตามมารยาท แม้จะรู้ว่าชายวัยกลางคนเป็นเพียงคนขับรถของพ่อแม่ตัวเอง แต่เธอก็ไม่เคยคิดแบ่งแยกชนชั้นหรือหน้าที่การงานกับใคร เมื่ออีกฝ่ายเป็นผู้อาวุโสกว่าก็ต้องได้รับความเคารพจากผู้น้อยเป็นธรรมดา ยิ่งเธออยู่ประเทศอังกฤษมานานแล้วยิ่งติดความคิดด้านเสรีภาพเป็นหลักตามแบบตะวันตก

“ใช่แล้วครับ ผมมีหน้าที่มารับคุณหนูกลับไปพักผ่อนที่บ้าน แล้วเดี๋ยวช่วงเย็นเราค่อยไปวัดกัน”

“แค่ให้หนูเอาสัมภาระตัวเองไปเก็บ ‘ที่นั่น’ และล้างหน้าล้างตาสักหน่อยก็ไปหาคุณพ่อคุณแม่ได้แล้วค่ะ”

ดาวระมิงค์ไม่อยากจะใช้คำว่า “บ้าน” สำหรับตัวเธอเท่าไร เพราะหญิงสาวรู้สึกตัวเองไม่คู่ควรกับสถานที่นั้นเลย แม้ว่าครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้วมันจะทำให้เธอมีรอยยิ้ม แต่สุดท้ายก็ไม่แคล้วจะต้องพบกับการจากลาด้วยน้ำตาอยู่ดี

“แล้วนี่ลุงสันต์มาคนเดียวหรือคะ?” หญิงสาวรีบเปลี่ยนเรื่องก่อนจะหันไปมองรอบตัวเพื่อหาใครสักคนที่ควรจะมาเป็นรอรับการกลับมาของเธอด้วย หากแต่กลับพบเพียงชายวัยกลางคนยืนอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น

“อ้อ! พอดีว่า ‘คุณหนูตะวัน’ ไม่ค่อยสบายเท่าไรนะคะ ไม่สะดวกที่จะเดินทางเท่าไร ลุงจึงมารับคุณหนูดาวแค่คนเดียว” รอยยิ้มเจื่อน ๆ ฉายชัดออกมาพร้อมกับคำตอบของอีกฝ่าย

“ตายจริง! แล้วตะวันเป็นอะไรมาหรือเปล่าคะ ได้ไปหาหมอหรือยัง?”

ดาวระมิงค์ร้องถามด้วยความตกใจ

แม้ว่า “ตะวัน” หรือ “ทิวาร์ตน์” จะเป็นน้องสาวที่เธอไม่เคยได้มีโอกาสพบหน้าเลย เพราะแม่ของเธอได้ตั้งท้องทิวาร์ตน์หลังจากที่ดาวระมิงค์ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของผู้เป็นลุงที่ประเทศอังกฤษได้สี่ปีแล้ว แต่เมื่อเธอได้รู้ข่าวการเสียชีวิตของพ่อแม่ก็อดจะเป็นห่วงน้องสาวตัวเองไม่ได้ อีกฝ่ายจะต้องรู้สึกโดดเดี่ยวมากแน่ ๆ และเธอก็เข้าใจมันเป็นอย่างดี

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ คุณหนูตะวันเธอยังอยู่ในช่วงเสียใจกับการจากไปอย่างกะทันหันของคุณผู้หญิงและคุณผู้ชายก็เลยอ่อนเพลียเล็กน้อย แต่ก็เข้มแข็งพอจะไปช่วยเหลืองานศพที่วัดได้นะครับ และอีกอย่างพวกคนรับใช้ก็อยู่กับคุณหนูด้วย ไม่ต้องเป็นกังวลไปครับ” นายสันต์ตอบด้วยรอยยิ้มก่อนจะก้มหน้ามองนาฬิกาข้อมือและว่าต่อ “นี่ก็ใกล้เที่ยงแล้ว เรายกไปกินดีกว่าครับ คุณหนูจะได้กินอาหารกลางวันด้วย”

“นั่นสิคะ หนูก็รีบขึ้นเครื่องมาตั้งแต่เมื่อคืน บนเครื่องมีแต่อาหารไม่ค่อยอร่อย ตอนนี้เริ่มหิวแล้วเหมือนกัน”

“...เชิญครับ”

หลังจากที่รถคันหรูสีบรอนด์เงินเคลื่อนตัวออกจากสนามบินสุวรรณภูมิมุ่งสู่ใจกลางเมืองหลวงผ่านย่านบันเทิงและตึกสูงระฟ้ามากมายที่มีรูปร่างทันสมัยแตกต่างจากเมื่อสิบกว่าปีก่อนที่ดาวระมิงค์เคยอยู่มาได้สักพักใหญ่ ๆ มันก็ได้ขับเข้ามาท่ามกลางการเปิดต้อนรับของประตูรั้วบ้านขนาดใหญ่หลังหนึ่งย่านบางเขนก่อนจะจอดที่ประตูทางเข้าบ้านซึ่งเป็นประตูไม้แกะสลักลายดอกบัวสวยงาม

หญิงสาวก้าวลงจากรถและได้แต่ยืนมองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าด้วยความสงบแต่ในใจนั้นร้อนรนอย่างประหลาด ครั้งหนึ่งที่เธออยู่กับพ่อแม่ บ้านหลังนี้เป็นเพียงบ้านหลังเล็ก ๆ เท่านั้นแต่ในเวลานี้นั่นกลับใหญ่ไม่ต่างจากคฤหาสน์ขนาดย่อมจนในใจคิดว่า ‘คุ้นเคยทว่าแตกต่าง’

“หลังจากที่คุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงได้ทำงานเป็นสถาปนิกหลักให้กับบริษัทลักซ์เฌโปรกั้ได้กลับมาสร้างฐานะให้ตัวเองอีกครั้งจนสามารถร่ำรวยมีทุกสิ่งทุกอย่างแบบวันนี้ได้เหมือนที่คุณหนูเห็นนี่ละครับ พวกท่านเป็นคนทีเก่งและขยัน เงินทุกบาททุกสตางค์ล้วนแล้วแต่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงทั้งนั้น” นายสันต์กล่าวขึ้นด้วยความภาคภูมิใจในเจ้านายของตัวเองขณะที่ถือกระเป๋าถือลากเดินเข้ามาหาหญิงสาว

“พวกท่านคงไม่อยากจะเกิดความผิดพลาดในชีวิตอย่างในอดีตอีก ไม่เช่นนั้นลูกสาวคนเล็กก็คงจะได้ไปอยู่กับคนอื่นอีก...ไม่ต่างกับพี่สาวตัวเอง” ดาวระมิงค์บอกด้วยน้ำเสียงต่ำลงอย่างเห็นได้ชัด

“คุณหนู...” ชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ มองหญิงสาวอย่างเข้าใจความรู้สึกเธอดี แต่ยังไม่ทันจะได้กล่าวอะไรออกไป ร่างบางก็รีบเดินเข้าบ้านนำหน้าเขาไปเสียแล้ว ทำเอานายสันต์ได้แต่ถอนหายใจและรีบเดินตามอีกฝ่าย

หลังจากที่ดาวระมิงค์เข้ามาภายในตัวห้องโถงของบ้านหลังใหญ่ “ป้าแหว” หัวหน้าแม่บ้านหลักก็ได้เข้ามาต้อนรับเธออย่างเป็นมิตรพร้อมกับคนอื่น ๆ ก่อนจะเป็นผู้รับกระเป๋าสัมภาระของหญิงสาวมาถือเองและพาเดินขึ้นบันไดไปยังห้องพักที่อยู่ชั้น

บน หลังจากที่มาถึงห้องแล้วหญิงวัยกลางคนจึงขอตัวไปตั้งสำหรับอาหารกลางวันให้หญิงสาวต่อ ปล่อยให้ดาวระมิงค์ได้จัดข้าวของที่จำเป็นออกมาจากกระเป๋า

ใช้เวลาเพียงไม่นานร่างบางก็เดินเข้าไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำซึ่งอยู่ประจำภายในห้องพักของตัวเองทำให้ไม่ต้องเดินออกไปหาให้ยุ่งยาก เมื่อล้างหน้าให้ผ่อนคลายจากอาการเวียนศีรษะแล้ว มือเรียวยาวก็หยิบผ้าขนหนูมาเพื่อซับใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำให้แห้ง หญิงสาวมองขอบตาของตัวเองที่เมื่อไรเครื่องสำอางแล้วก็มีสีคล้ำ บ่งบอกถึงการพักผ่อนไม่เพียงพออย่างเห็นได้ชัด

ตั้งแต่รู้ข่าวการเสียชีวิตกะทันหันของพ่อแม่เมื่อวันก่อน ดาวระมิงค์ก็ถึงกับนอนไม่หลับซึ่งมันเป็นความรู้สึกเสียใจที่สุดในชีวิตจนไม่อาจห้ามน้ำตาที่มันหยุดไหลมาหลายปีแล้วได้เลย ที่เห็นเธอดูสงบและไม่คิดอะไร แท้จริงแล้วใครเล่าจะรู้ว่าเธอนั้นต้องผ่านคืนวันแห่งน้ำตาที่เปียกแฉะบนเตียงมาก่อนจะขึ้นเครื่องจนเวลานี้มันหลงเหลือไว้เพียงร่องรอยอ่อนล้าบนร่างกายที่ต้องซ่อนไว้เท่านั้น และแน่นอนว่าในที่สุดเธอก็ต้องปกปิดมันใหม่หลังจากล้างหน้าด้วยเครื่องสำอางเช่นเดิม

ดาวระมิงค์สุดลมหายใจเข้าก่อนจะค่อย ๆ ผ่อนมันลงและค่อย ๆ เปิดประตูห้องพักตัวเองเดินออกมาเพื่อจะลงบันไดไปรับประทานอาหารกลางวัน แต่สุดท้ายเธอก็ต้องหยุดการก้าวเดินเมื่อเห็นรูปครอบครัวขนาดใหญ่แขวนอยู่บนผนังทางเดินริมระเบียงชั้นบน ในรูปมีพ่อแม่กับน้องสาวของเธอในวัยมัธยมต้นซึ่งน่าจะถ่ายได้ไม่นาน เพราะเวลานี้ทิวรัตน์ก็อยู่ 3 ซึ่งเป็นวัยที่สดใสไม่แตกต่างจากรอยยิ้มของอีกฝ่ายในรูปที่กอดพ่อแม่อย่างอบอุ่นเลย

“ไม่มีตัวการอะไรอย่างหนู... พ่อแม่ก็คงจะมีความสุขใช่ไหมคะ?” น้ำเสียงหวานที่แฝงด้วยความเศร้าเอ่ยถามชายหญิงวัยกลางคนทั้งสองในรูปออกมาพร้อมกับคนในรูปมีชีวิตอยู่

ดวงตาคู่สวยปิดลงและหวนนึกถึงช่วงปลายวันที่ตัวเองกำลังนั่งคันดูการอัปเดตข่าวรับสมัครงานของบริษัทต่าง ๆ ทางเว็บไซต์อยู่ในบ้านของลุงจักรวินในย่านชานเมือง ดาวระมิงค์นั้นเพิ่งเรียนจบปริญญาโทสถาปัตยกรรมจากมหาวิทยาลัยคอลเลจลอนดอนมาได้ไม่กี่เดือนจึงมีไฟแรงที่จะอยากหางานทำให้เร็วที่สุด ใคร ๆ ก็บอกว่าเธอ

เป็นคนที่เรียนรู้ได้เร็วและขยัน เพราะตั้งแต่ตอนอายุสิบห้าปี ดาวระมิงค์ก็สามารถสอบเพื่อเรียนเทียบชั้นไฮสคูลเพียงแค่สองปีก่อนจะได้เข้ามาหาวิทยาลัยในพื้นที่เธอทุ่มเทกับมันมากจนสำเร็จท่ามกลางความยินดีของลุงกับป้า

“ดาว...ลุงเพิ่งได้รับโทรศัพท์จากเมืองไทย” ลุงจักรวินเดินเข้ามาหาเธอพร้อมกับป้ามีอาผู้เป็นภรรยาชาวอังกฤษ ทั้งคู่ดูมีสีหน้าไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัด

หากทว่าหญิงสาวที่ได้ยินคำว่า “เมืองไทย” ทำเพียงแค่ยกไหล่ขึ้นอย่างไม่สนใจ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายคงจะบอกข่าวคราวทั่วไปเกี่ยวกับพ่อแม่เธอเหมือนเช่นทุกครั้ง ซึ่งเธอก็เบื่อเต็มทนจนอยากจะเดินหนีออกจากห้องไปให้รู้แล้วรู้รอด หากไม่ติดว่าทั้งสองฝ่ายเป็นผู้มีพระคุณที่เลี้ยงเธอมาเป็นอย่างดี ไม่ว่าดาวระมิงค์อยากได้อะไรพวกท่านก็พร้อมจะให้อย่างไม่มีเงื่อนไข ชีวิตเธอจึงไม่ต่างกับเจ้าหญิงที่ถูกตามใจตั้งแต่เด็กเท่าไร ทว่าพวกท่านก็ยังสอนให้เธอรักษabayแบบมีขอบเขตด้วย

แม้ว่าลุงจักรวินจะเป็นเจ้าของบริษัทไวน์ที่มีชื่อเสียงของลอนดอนแต่ท่านกับภรยานั้นไม่สามารถมีลูกด้วยกันได้ ทั้งสองจึงรักดาวระมิงค์ไม่ต่างกับลูกแท้ ๆ

“ครั้งนี้เธอควรจะสนใจบ้างนะเนเน่” ป้ามีอากล่าวเสริมพลางเข้ามาจับไหล่หญิงสาวอย่างแผ่วเบา ทำให้ดาวระมิงค์ต้องหันไปมองอีกฝ่ายด้วยความสงสัย เพราะปกติพวกท่านก็ไม่เคยมาเข้าชี้เธอเรื่องนี้เลย

“ทำไมหรือคะ?”

“พ่อแม่หนู...ท่านประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ระหว่างไปหาลูกค้า” ชายวัยกลางคนบอกหลานสาวตัวเองด้วยความยากลำบากในทุกคำพูดที่อยากจะเปล่งออกมาซึ่งมันทำให้ดาวระมิงค์ถึงกับมือสั่นและเลิกสนใจในตึกโดยไม่รู้ตัวเมื่อได้ยิน

“...พวกท่านเสียชีวิตแล้ว”

สิ้นสุดคำบอกเล่า ดาวระมิงค์กลับตัวแข็งทื่อ ไม่แม้แต่จะร้องให้ออกมา ด้วยตอนนี้ในใจของเธอมียุติกรรมและความตกใจและเสียใจจนแทบลืมหูลืมหูทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

“ลู่กับบามีอาจะรีบเคลียร์งานให้เสร็จและเดินทางไปเมืองไทยในวันเฝ้าเลย ดาวจะไปก่อนมั๊ย?”

“...หนูไม่รู้ค่ะ” หญิงสาวตอบด้วยความสับสน

“ดาว...ลู่เข้าใจนะว่าหนูยังน้อยใจพวกท่านอยู่ แต่นี่พ่อแม่หนูเสียชีวิตทั้งคน หนูจะไม่ไปรำลาพวกท่านสักหน่อยหรือ” ชายวัยกลางคนส่ายหน้าให้กับความใจแข็งของหญิงสาวที่ยังคงถือทิฐิอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“ลู่กับมีอาที่รู้ว่าพวกท่านทิ้งหนู ไม่อยากให้หนูเป็นตัวถ่วงในชีวิตอยู่แล้ว ทำไมหนูต้องกลับไปด้วยล่ะคะ”

“ดาวจะมึงค์!”

“ใจเย็นก่อนใจ” มีอารีบเข้าไปลูบหัวของผู้เป็นสามีให้ใจเย็นลงเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าจะไม่พอใจในหลานสาวแท้ ๆ ของตัวเอง ก่อนที่เธอจะให้อีกฝ่ายออกไปสงบสติอารมณ์และหญิงอังกฤษวัยกลางคนก็ได้ทรุดกายลงนั่งข้างดาวจะมึงค์

“จะให้หนูกลับไปได้อย่างไรคะมีอา ในเมื่อเป็นพวกท่านเองที่อยากให้หนูมาอยู่ที่อังกฤษนั้หนา แต่พอสุขสบายแล้วก็ให้กลับไปอยู่ไทยด้วยกันอีกเนี่ยหรือ หนูไม่ใช่สิ่งของนะ!” ดาวจะมึงค์ระบายความรู้สึกออกไปให้คนที่น่าจะเข้าใจเธอมากที่สุด ในตอนนี้ได้รู้ เพราะบามีอาเป็นคนใจเย็นและเข้าใจความรู้สึกของผู้หญิงด้วยกันดี

ดาวจะมึงค์ยังจำเหตุการณ์เมื่อสิบเจ็ดปีก่อนได้ไม่มีวันลืม พ่อแม่เธอเป็นสถาปนิกฝีมือดีที่ได้ฉายาว่า “คู่สร้างคู่สม” ของบริษัทคาสเซิลพาวดิง ทุกอย่างเหมือนจะราบรื่น จนกระทั่งพ่อของเธอหลงผิดอยากรวยทางลัดจึงเสพติดการพนันและหมดตัว จนเกิดหนี้สินซึ่งประจวบกับที่ตอนนั้นบริษัทคาสเซิลพาวดิงเจอวิกฤตทำให้ต้องปิดตัวลงแบบสายฟ้าแลบ พ่อแม่เธอจึงพยายามหาที่พึ่งมากมาย แต่นับวันเงินของพวกเขาก็เริ่มที่จะน้อยลง สุดท้ายพวกท่านจึงให้ดาวจะมึงค์มาอยู่กับลุงจักรวินซึ่งเขาก็ถูกชะตา กับหลานตัวเองอยู่แล้วจึงยินดีรับเธอมาเลี้ยงพร้อมช่วยเรื่องเงินบางส่วนในชีวิตประจำวันของน้องชายตัวเองกับภรรยาให้พออยู่ได้

“ฉันกับลุงเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือ ว่าพวกท่านห่วงเธอต่างหาก เพราะไม่อยากให้เธอลำบากจึงจำเป็นต้องให้มาอยู่ในความดูแลของเราไงล่ะ เห็นมั้ยว่าเวลานี้เธอก็อยู่อย่างสบาย ได้เรียนสูง ๆ” มีอากล่าว

“เรียนสูง...ได้ทุกอย่างที่ทำให้สุขสบายแล้วไงคะ สุดท้ายสิ่งสำคัญที่ลูกทุกคนต้องการก็คือความรักของพ่อแม่ไม่ใช่หรือ ขนาดตอนหนูอยู่ที่ไทย พวกท่านก็ยังเอาเวลาส่วนใหญ่ไปทำแต่งงานเลย”

แม้ว่าคาสเซิลฟาวด์จะเป็นบริษัทเล็ก ๆ แต่งานที่เข้ามาก็ค่อนข้างเยอะทำให้พ่อแม่ของดาวระมิงค์ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน เด็กน้อยจึงมักจะอยู่กับพี่เลี้ยง แม้ว่าเมื่อกลับมาบ้านพวกท่านก็จะดูแลเธอด้วยความรักเสมอแต่เธอก็ยังรู้สึกว่าตัวเองได้รับความรักจากอีกฝ่ายไม่เพียงพออยู่ดี

“พ่อแม่มีอะไรเหลือก็เอาลูกตัวเองให้คนอื่นเลี้ยงได้หน้าตาเฉย หนูผิดด้วยหรือที่จะโกรธพวกท่าน”

“เธอมีสิทธิที่จะโกรธได้ แต่สุดท้ายเธอก็หนีความจริงเรื่องที่ตัวเองยังคงรักพวกท่านไม่ได้หรอก ไม่เช่นนั้นก็คงจะไม่ร้องไห้อยู่แบบนี้”

คำพูดของมีอาทำให้หญิงสาวชะงักก่อนที่นิ้วเรียวกจะแตะลงบนแก้มและพบว่าเวลานี้มันอาบไปด้วยหยาดน้ำตาเปียก ๆ ที่ไหลออกมาเมื่อไหร่ เธอก็ไม่อาจรู้ ดาวระมิงค์จึงรีบก้มหน้าปิดบังความจริงและพุดขึ้น “อย่าบอกลุงจักรวินนะมีอา”

มีอาที่ได้ยินก็ยิ้มออกมาอย่างอ่อนใจพลางเอื้อมมือลูบผมดำขลับของดาวระมิงค์อย่างอ่อนโยนและพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ แต่ยังคงบอกคนที่นั่งข้าง ๆ ต่อ

“พ่อแม่ก็รักเธอนะเดเน่ พวกท่านเองก็เจ็บปวดไม่ต่างจากเธอหรอกที่ต้องฝืนใจทำแบบนี้ เธอก็เห็นว่าพอชีวิตพวกเขากลับมาดีขึ้นแล้วก็รีบเดินทางมารับเธอทันทีทั้งที่ตอนนั้นเธอมาอยู่กับเราได้แค่สี่ปีด้วยซ้ำ”

“แต่ตอนนั้น...แม่หนู ‘ตั้งครรภ์น้อง’ มาด้วยนะมีอา”

ประโยคล่าสุดที่ดาวระมิงค์เอ่ยออกมาทำให้หญิงวัยกลางคนถึงกับเงยไป และชั่วครู่เธอก็เอ่ยขึ้น

“เพราะแบบนี้ใช่ไหม...เธอคิดว่าที่พ่อแม่กลับมาจับเธอก็เพราะน้อง และพวกท่านก็จะให้ความรักกับน้องมากกว่าเธอ”

การที่ดาวระมิงค์ไม่ตอบอะไรทำให้ป้ามีอารู้ว่าตัวเองเข้าใจถูก เธอจึงดึงตัวหญิงสาวที่รักเหมือนหลานสาวแท้ ๆ เข้ามากอดซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่ขัดใด ๆ

“พ่อแม่ทุกคนรักลูกเท่ากันนั่นล่ะที่รัก อย่าได้คิดแบบนั้นเลย”

“มีโอก็เห็นว่าพวกท่านเลี้ยงดูตะวันตกไหนดิไหน ที่ผ่านมาน้องหนูได้รับความรักมากกว่าเสียอีก”

แน่นอนว่าถึงจะทำไมเป็นไม่สนใจ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาดาวระมิงค์ก็แอบรับฟังข่าวคราวของพ่อแม่เธอกับน้องสาวคนเดียวมาโดยตลอด ทิวาร์ตน์ถูกเลี้ยงดูมาท่ามกลางความรักของพ่อแม่เธอที่แม้พวกท่านจะงานยุ่งแค่ไหน แต่ก็รู้จักแบ่งเวลาควบคู่ไปกับการดูแลอบรมสั่งสอนทิวาร์ตน์และให้ทุกอย่างที่น้องสาวเธอต้องการจนกลายเป็นครอบครัวสุขสันต์...ช่างแตกต่างจากเธอโดยสิ้นเชิง

“นั่นก็เพราะพวกท่านไม่ยอมให้น้องเป็นอย่างเธอไง เดเน่ต้องหัดมองแง่ดีบ้างสิ”

“ขอโทษนะมีอา หนูพยายามแล้วแต่มันก็...” หญิงสาวชะงักคำพูดไปเมื่อนึกถึงน้องสาวของตัวเองที่กำลังอยู่ในบทสนทนา

“มีอา...ในเมื่อพ่อแม่หนูท่านจากไปกะทันหันอย่างนี้ แล้ววันล่ะ? หนูไม่ยอมให้น้องต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวแบบที่หนูเคยรู้สึก เธอควรจะได้อยู่กับคนในครอบครัว แล้วญาติเราก็คงดูแลจักรวินเท่านั้น”

แม้จะเป็นความจริงที่เธอเคยอิจฉาน้อง แต่ในเวลานี้เธอกลับสงสารและเป็นห่วงอีกฝ่ายมากกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น เด็กที่เคยอยู่ท่ามกลางโลกอันสดใสและความรักของพ่อแม่ผู้เป็นที่พึ่งเพียงหนึ่งเดียวกลับต้องมาสูญเสียทุกคนไปพร้อมกันกะทันหันแบบนี้

เธอต้องเจ็บปวดมากแน่ ๆ

“ถ้าเป็นห่วงก็กลับไปสิ ถ้าจะพาน้องมาอยู่ที่นี่ด้วยเราก็นิดีเลย”

ดาวระมิงค์ยังคงกอดอีกฝ่ายอยู่เงียบ ๆ โดยไม่พูดอะไรราวกับกำลังคิดไปสักพักใหญ่ ก่อนที่เธอจะตัดสินใจได้

“...ฉันน่าจะกลับไปจัดการงานศพของพ่อกับแม่ที่เมืองไทย เพราะถึงยังไงพวกท่านก็คือผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงหนูมา”

“...”

“เมื่อภารกิจทุกอย่างเสร็จ หนูจะรีบพาน้องย้ายมาอยู่ที่นี่อังกฤษกับเราให้เร็วที่สุดค่ะ”